

foregår via det danske rejsekontor i Folketinget. Det vil være en enkel og simpel model, at al rejseafregning og bestilling af rejser går gennem det kontor, og udligning af det, der måtte blive tilovers, kan gå gennem det kontor.

Lad os så se, om der bliver sagt nej af dem, der har ansvaret for det i Bruxelles. Lad så dem sige nej. Men det er måske derfor, at der er nogle, der ikke tør, at vi spørger, fordi de er bange for, at svaret bliver nej. Jeg synes, vi skal prøve. Jeg synes faktisk, vi skal gøre alt for at få undermineret det her system, som altså både er absurd og dybt, dybt amoralsk.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg tror ikke, der er nogen her, som ikke mener, at det system, der er i dag, er absurd. Det er jo det, der er hele udgangspunktet. Det er jo derfor, at man har presset på for at få det ændret. Derfor vil jeg da gerne høre, hvordan Enhedslisten egentlig forestiller sig, at man overhovedet skal komme igennem med en ændring af det system, som hr. Søren Søndergaard så malende beskriver meget realistisk som absurd, altså bortset fra den der med, at man skal sende en skrivelse.

Hvordan skal man komme igennem med en ændring, når der forudsættes enstemmighed i Ministerrådet, og man samtidig ved, at Europa-Parlamentet har en selvstændig beslutningskompetence her, og at man derfor skal have et kompromis?

Forestiller hr. Søren Søndergaard sig, at Danmark skal komme og sige, at nu vil vi altså have de og de regler, og de så siger, nå ja, så gør vi, som Danmark siger? Er det sådan hr. Søren Søndergaard tror det skal være?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som jeg tror jeg fik sagt i mit indlæg, så er jeg meget lidt optimistisk med hensyn til, hvorvidt der bliver fundet en ordning. Jeg tror ikke, der bliver fundet nogen ordning. Det var sådan ser det, der var hele pointen i mit indlæg, at der er så mange forskellige interesser bundet op i det her på så forskellige niveauer, at der altid vil være nogle et eller andet sted, der blokerer.

Det bliver meget svært at finde en ordning, der er rimelig. Det kan godt være, at man kan lave det lidt anderledes end nu. Men selv i den ordning, der var lagt op til, var der massevis af svindelmuligheder tilbage. Så det eneste, vi altså kan satse på, er en moralsk holdning, hvor man i

det land, man nu er fra, og vi er tilfældigvis samlet i Danmark, laver nogle ordninger, der sikrer, at danske parlamentarikere ikke kan snyde.

Noget af det, man kan gøre, er det med rejse-refusionen, som jeg har nævnt. Man kunne i virkeligheden også gå videre med lønnen ved at sige, at der skal laves en fond, som man beder alle om at indbetale til. Jeg indrømmer, at folk kan nægte det, det skal de så have lov til, men så skal det være klart for alle, der vælger at stemme på den pågældende, at de stemmer på en, som ønsker at have et system, der gør det muligt at svindle.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det, der næsten er det mest absurde i systemet, er, at dem, man stemmer på, så er dem, der kan leve af svindelen, og også dem, der så kan leve højt på, at de er imod svindel. Det synes jeg er ret raffineret.

Men jeg er ikke helt sikker på, at den der moralske oprustning, som hr. Søren Søndergaard mener der er behov for, alligevel er den, der hjælper. Den er meget god at have for hr. Søren Søndergaard, når hr. Søren Søndergaard skal føle sig sådan lidt bedre end de fleste. Men eksisterer det overhovedet i hr. Søren Søndergaards forestillingsverden, at forudsætningen for, at man overhovedet kommer videre i det her, måske er, at man sådan skal forsøge at lave et kompromis med nogle andre og dermed give sig på nogle punkter for at finde noget, der trods alt giver orden i absurditeten?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første er der ikke lavet noget forslag, der giver orden i absurditeten. Jeg vil fastholde, at selv det kompromisforslag, der var lavet, der skulle løse problemerne en gang for alle, indeholdt absurde ting og indeholdt muligheder for svindel.

Kl. 15.50

For det andet er det ikke et spørgsmål om at føle sig bedre. Det er et spørgsmål om, at hvis vi erkender, at vejen gennem EU-systemet er låst på det her område, så må vi finde en måde, hvorpå vi appellerer til vælgerne dom. Vi skal vel lade vælgerne afgøre det, og det kan vi gøre ved at lave en frivillig ordning i Danmark, bl.a. for, hvordan rejsekontrollen skal være, for den